

Én nagyon sokat várok a kladovai erdőben megkezdett alátelepítéstől, mely 4—5 évvel kezdődik a letarolás előtt, úgy hogy az alátelepített kocsántalan tölgycesmete eléggé megerősödhetik míg a cser vagy bükk a felfák beárnyalásától megszabaddittatik.

Nagyon jó szolgálatot tehet, ha a roszt, köves talajon fekete, erdei vagy jegenye fenyőt ültetnénk az előzőleg kiültetett kocsántalan tölgyek közé. Nem szabad azonban, mint ez sok helyen történt, a két fanemet egyszerre ültetni, mert a gyorsabb növésű fenyő elnyomja a tölgyet, hanem engedjünk a tölgynek 2—3 vagy még több évi időhaladékot s azután ültessünk közé fenyőt, mely a tölgyet felfelé hajtja, de el nem fojtja, s a talajt üdén és jókarban tartja; később ha szűkül a hely, gyérités útján a fenyők ritkítandók vagy szükség szerint lassan-lassan egészen kiszedendők.

Az erdőlés vagy gyérités általában megbecsülhetlen segéd-eszköz jó tölgyállományok nevelésére. Csak hogy e tekintetben túlságos félénkséggel találkozunk, úgy hogy az sokszor tisztító vágásnak s nem erdőlésnek mondható. — Pedig gyakran nagyon erélyes kézzel kellene hozzányulni az erdőléshez, mikor látjuk, hogy a terpeszkedő cserekek 10—12 kocsántalan tölgyet is gyürnek maguk alá, a nélkül hogy valaki segítségre sietne. Én az ilyet nem tudom egykedvűen nézni. Ilyképen rendesen oly összeszorult, élhetetlen koronák képződnek, hogy rendes törzs, az áthasonító szervek csekélységénél fogva nem képződik, makktermésre pedig az ilyen koronacsomók épen nem valók.

Gyéritsünk tehát idejében s akképen, hogy a tölgy rendes koronát fejlesszen, az sohase szorongjon s ez által nem csak szép törzset, de gazdagabb makktermést is remélhetünk.

Lippán, 1901. február 11.

Földes János
m. kir. főerdész.

A földmivelésügyi költségvetés tárgyalása.

Az 1901. évi államköltségvetés képviselőházi tárgyalása közben a m. hó folyamán az erdőgazdaságra vonatkozó több oly felszólalás történt, a mely érdeklődésünket méltán felkeltheti.

A földmivelésügyi tárca költségvetésének általános tárgyalásánál Major Ferencz képviselő az erdőtisztek gyarló előmeneteli

és javadalmazási viszonyait ajánlotta a földmivelésügyi minister jóakaratóba. Méltányolja az erdészet fontosságát hazánkban, de épen ezért az erdőtisztek javadalmazását semmi arányban sem látja tanultságukkal és avval a felelősségteljes és terhes szolgálattal, a melyet teljesítenek. Kiemeli, hogy mily soká kell az erdészeknek a legalsó fizetési osztályokban szolgálniok és hibáztatja a napidíjak szükkeblü megállapítását.

Dr. Darányi Ignác, földmivelügyi minister e felszólalásra egyik beszédében a következő elismerő és megnyugtató szavakkal válaszolt:

«Major Ferencz képviselő ur felvetette az erdőtisztek helyzetét és felhozta különösen, hogy azok előléptetési viszonyai felette kedvezőtlenek. Ha erre kiterjeszkedem, teszem nemcsak azért, mert a t. képviselő ur szóba hozta, hanem azért is, mert állami életünkben egy igen érdemes tisztviselői karról van szó. Ez a panasz is körülbelül olyan, mint a milyen volt a földmives iskolákról szóló panasz; igazolt volt évek előtt addig, mig nem orvosoltatott. Bátor vagyok csak jelezni, hogy az erdőtisztek előléptetési viszonyainak javítása érdekében következő áldozatokat hoztunk: Az erdőtisztek érdekében 303,018 koronát, az altisztek érdekében 195,804 koronát, — ez utóbbit három évre felosztva, — a szolgaszemélyzet érdekében pedig 28,740 koronát vettünk fel. E szerint az alkalmazottak fizetésének javítása évi 530,000 korona pluszt képvisel, a mi a kincstári erdők kezelésénél holdanként 18 fillérrel kevesebb jövedelmet jelent. De nem szabad ezt sajnálni, mert tisztességes közegeket és tisztességes szolgálatot csak akkor lehet követelni, ha az tisztességesen meg is lesz fizetve. De e javulás eredménye is mutatkozik már, mert pl. az előtt a selmeczbányai akadémián, mikor az előléptetési viszonyok kedvezőtlenek voltak, nagy csökkenés állott be a hallgatók számában. De most, hogy észrevették, hogy az előléptetési viszonyok kedvezőbbek, a hallgatók Selmeczbányán megint nagyobb számban jelentkeznek.»

Szélesebb mederben indult meg a vita a részletes tárgyalásnál. Papp Samu képviselő az erdőkincstári ervosok előmeneteli viszonyainak javítását, nevezetesen a VIII., IX. és X. fizetési osztályba való besorozásukat sürgeti. Az állami kezelésbe vett községi stb. erdők tételénél pedig felszólalt Győrffy Gyula a székelyföldi

erdőgazdaság ügyében. Beszédét részben azon éles támadások miatt, a melyek benne foglaltatnak, részben pedig azon vonatkozás miatt közöljük egész terjedelmében, a melyben az a székelyföldi erdőarányosításokról irt multkori czikkünkkel áll (f. é. II. füzet, 172. o.)

Győrffy beszéde következőképen hangzott:

„Az erdőkezelés kérdése Magyarországon egyik legfontosabb kérdés nemzetgazdasági szempontból. Már csak azért is, mert a fa a mi sanyarú gazdasági helyzetünknek az az egyetlen czikke, a mely nagy kivitelt jelent Magyarországra nézve és positiv bevételt is; ennélfogva természetes és érthető volt, hogy a földmivvelésügyi kormány kiváló gondját az erdőkezelés képezte, ámbár nem helyeselhetem, de más okból érthetőnek találtam a földmivvelésügyi kormánynak az erdők iránti gondoskodásából kifolyó azon törvényjavaslatát, a melyet a nem állami erdők kezelésébe vétele iránt a háznak előterjesztett és a melyet a ház elfogadott, még pedig olyaténképen, hogy a magántulajdon és a birtokos rendelkezési szabadságát ezen nagy érdek szempontjából, egyszerűen bizonyos fokig korlátozza. Ha már ezt sérelmesnek tartottam is a jog és szabadság szempontjából, meg tudtam nyugodni abban azért, mert meg voltam győződve arról, hogy ezen magánjogokba való erős benyúlás a végrehajtás rendén nem fog túlságos teherrel nehezedni a népre és másfelől, mert az állami kezelés által az erdők abba a helyzetbe juttatnak, hogy hosszú időközön át, sőt állandóan tényleg nyújtani fogják azt a termést, a mely ismétlem, Magyarországnak ez idő szerint legfontosabb aktiv kiviteli czikke.“

„Azonban t. ház, az erdő bármily fontos nemzetgazdasági tényező legyen is, még sem önczél. Az erdöket úgy fentartani, hogy azoknak minden más érdek alá legyen rendelve, nem lehet. Mert hiszen az erdő tulajdonképen a birtokosokért, a népért van, hogy azoknak a javát mozdítsa elő és mihelyt az erdőgazdaság ezen a határon túl megy azért, hogy erdő legyen és productiv fatermelés álljon elő, ha azután a népnek egyéb más kereseti forrását vagy megélhetési módját ez meg is zavarja, azonnal meg kell szüntetni a további erdőnevelést. Az 1898. XIX. t.-cz., mely a birtokosok, a községek, a vármegyék, az egyházi testületek erdőit, szóval a magánerdöket (?) is állami kezelésbe vette, még nincsen

olyan hosszú idő óta érvényben, hogy annak tapasztalatait és eredményeit helyesen megbírálni lehessen. Azonban ezen törvény a végrehajtásra vonatkozólag az 5. §-ban már meghagyja, hogy a végrehajtás, esetleg állami kezelés csak addig terjedhet, a míg az a magánbirtokosoknak külön törvényekben és jogszabályokban gyökerező jogait nem korlátozza. Tehát már a törvény is provideált arról, hogy ez az állami kezelés a népnek és a birtokosoknak különbeni jogait és jogszabályokban biztosított szabadságát egyáltalában nem alterálhatja. Némely megyékben, különösen azokban, a melyekben már ezen törvény életbelépte előtt az állammal kötött szerződési viszony folytán az állami kezelés el volt fogadva, már van tapasztalatunk arról, hogy vajjon ezen törvénynek végrehajtási módja minő károkkal és hátrányokkal jár. Csik vármegyében constatálható, hogy nemcsak az 1898: XIX. t.-cz., hanem az 1879: XXXI. t.-cz. óta az állattenyésztés majdnem tökéletesen a minimumra szállott alá. Már pedig tény az, hogy különösen a hegyvidéki lakosságnak sem intenziv, sem extensiv buza és magtermelése, sem más termelés nem nyújt oly biztos existenciát, mint az állattenyésztés. Merem állítani, hogy az állattenyésztés ma oly fontos, talán fontosabb kérdés az erdönél is nemzetgazdasági szempontból, mert ott, a hol mint pl. Magyarországon, az állattenyésztésnek oly kedvező előfeltételei mindenütt megvannak, ott az állattenyésztés, mint kiviteli termelés is a legfőbb fontossággal bír. De ettől eltekintve, azokon a vidékeken, a hol magtermelésre egyáltalában gondolni sem lehet, az állattenyésztést megszorítani az erdőkezelés révén lehetetlen. Már pedig a gazdasági üzemtervek, a melyeknek jelentősége az, hogy a megfelelő talajon és vidéken azért készítették el a gazdasági üzem terve, hogy a talajnak, a viszonyoknak és a helyzetnek megfelelően állapíttassék meg, mely terület milyen gazdasági célra a legalkalmasabb, mert hiszen, ha ez nem lenne, gazdasági üzemtervet egyáltalán nem kellene csinálni, ezek a gazdasági tervek ma sincsenek készen. Nincsenek készen azokban a vármegyékben, melyek pl. az 1898: XIX. t.-cz. által jutottak állami kezeléshez, de azokban sem, a melyek 17—18 évvel ezelőtt az állammal kötött szerződés folytán jutottak állami kezelésbe azért, hogy a gazdasági üzemtervek részükre elkészíttessenek. Mondom, nem készítették el e tervek. Ennek következtében a

Székelyföldön, de különösen az én megyemben és a szomszéd vármegyékben lehetlenné tétetett az a nagy állattenyésztés, mely az u. n. havasi legelőkön azelőtt igaz, hogy extenzíve, de nagy mértékben üzetett és a mely a nép ellátásának és meglehetősen közepes jómódjának feltételeiről gondoskodni képes volt, mondom ez az állattenyésztés az erdőtörvények révén lehetlenné tétetett azért, mert a havas területek minden gazdasági üzemterv nélkül erdőterületeknek nyilvánítottak és onnan a legeltetés kiszorítottak.“

„Ezt t. ház, nem helyeselhetem és a mint ismerem a t. földmívelési miniszter urat, ő sem helyesli, ő is belátja, hogy ezeken a vidékeken az állattenyésztést határozottan lehetővé kell tenni az által, hogy rendszeres, szabatos és kellő körültekintéssel megállapítandó gazdasági üzemterv révén a szükséges legelőterületeket minél hamarább, lehetőleg azonnal, szabaddá kell tenni és biztosítani kell. Mert mióta az erdőkezelés így folytatatik, azóta van kivándorlás, míg nem így kezeltetett, nem volt kivándorlás a Székely földön. És hogy a t. miniszter ur is ezt az álláspontot akceptálja, bizonyítja az, hogy ő az állattenyésztés érdekében Erdélyben is igyekezik eredményeket elérni tenyészállatok beszerzése és nyújtása által. Igen ám, de oly vidéknek, a hol mezőgazdaság már alig van, és a hol a mezőgazdasággal állatot tenyészteni legjobb akarat mellett sem lehet, az oly vidéknek tenyészállatot adni csak akkor jár majd a megkívánt hatással, ha a szükséges legelőterületet minél sürgősebben biztosítják ennek a vidéknek. Ez nemcsak magának a vidéknek az érdeke, de érdeke gondolom az egész ország gazdaközönségének és érdeke egyáltalában az ország állattenyésztésének.“ (Helyesles a jobb- és baloldalon.)

„Hogy példával illusztráljam ezt, (Halljuk! Halljuk!) felhoztam azt, hogy azelőtt, míg szabadok voltak e legelők, az én vármegyemben pl. ezer és ezer számra tartották fenn a gazdák a juh-falkákat, onnét látták el hussal jóformán Nyugat-Európát; Brassóban vágták le az állatokat és onnét küldték szét a faggyut, gyapjút. Ma alig van ott birkafalka. Miért? Mert a legelőkből ki vannak tiltva az állatok, ott most erdőtalaj van, bár azelőtt azokat a területeket legelőül használták.“

„Az én felszólalásom célja tehát az, hogy kérjem meg a t. miniszter urat, legyen szives e tekintetben, minthogy azon vidék-

ről különben is igen sok panasz és hasonló kérelem intéztetett hozzá, már egy interpellációban magam is felhoztam a t. házban, méltóztassék ezen állapoton lehetőleg sürgősen segíteni.“

„További kérésem az, hogy a törvény azon végrehajtásán is segíteni sziveskedjék, a mely az 1898: XIX. t.-cz. 5. §-ában biztosított határon túl is a birtokosok és magánosok jogaiba avatkozik.“

„Ez a törvényszakasz világosan kimondja, hogy a tulajdont bántani nem szabad. A törvény végrehajtásánál azonban megtörtént az, amit annak idején interpellációban is felhoztam, hogy a telekkönyvi tulajdonjogot és a hosszú időn át gyakorolt birtokjogot az erdőtörvény végrehajtási közegei egyáltalán nem respektálják. Megtörtént az, hogy a közbirtokosságokat, melyek saját erdőterületeiket felosztották, telekkönyveztették és azután birtokba is vették, nem respektálják az erdészeti hatóságok, hanem egyszerűen állami kezelésbe vett oly erdőknek tekintik, mintha azok közbirtokosságok volnának. Ezt a jogállapotot fentartani és sankcionálni nem lehet, és kérésemet csak megismételhetem a t. minis-ter urhoz, hogy legyen szives ezen minél hamarabb segíteni, mert egy nép, mely egyfelől gazdaságilag szerencsétlen helyzetben van, nem igen lelkesedik akkor, ha viszont azt látja, hogy ott is, ahol törvények és törvényes jogszabályok biztosítják jogait, respektálásra nem talál.“

„Végeztül ezzel kapcsolatosan bátor vagyok felemlíteni azt a nagy injuriát, mely az arányosítás révén a székelységgel történt. Elismerem, hogy ez a kérdés inkább az igazságügyi tárczához tartozik, de minthogy gazdasági határait a nép érzi és gazdasági eredményekben nyilvánul, felemlitem itt is. Az arányosítást is törvény rendeli el és azt jelenti, hogy mindazon közös területek, melyek eddig osztatlan állapotban voltak, a birtokarány szerint szétesztandók. Az urbéri viszonyok rendezéséről szóló törvények és ennek következtében az erdőtörvények is megállapítják, hogy mindazon közös területek, melyek erdőterületek és így arányosítás tárgyát képezik, a 100 holdon aluli birtokosok által nem vehetők saját tulajdonukba, hanem közösen kötelesek azokat használni. Ezt helyeslem olyannyira, hogy mindig is hozzájárultam az erdők tekintetében, hogy azok közösen maradjanak. Csak egy nem helyes, az, hogy ezen, az urbér természetéből folyó eljárás kiterjesztetik

azon székely közbirtokosságra is, mely urbéri közbirtokosság soha sem volt. Magyarország és Erdély egyéb részeiben csak nemesi közbirtokosságok voltak. olyanok, mint a székely közbirtokosság, a melyre az arányosítás és az urbéri természetű ügyek nem vonatkozhatnak.*) Viszont Magyarországon az urbériség megszüntetésével előállott vagyoni közösségek igenis urbéri természetűek és az injuriát épen abban találok, hogy a Székelyföldön az erdőközbirtokosságok quasi urbéri természetű eljárás szerint és elbánnás alá esnek és vonatnak.“

„Végezetül az 1899: XIX. t.-cz. végrehajtása tekintetében a lövetkezöre is kérem a t. minister ur figyelmét és az orvoslást. Az erdő hozamainak értékesítése körül a törvény biztosít ezen közbirtokosságnak határozott jogokat, biztosítja t. i. azt, hogy egy bizonyos összegben felül az eladások tekintetében egyenesen a kisbirtokosság két harmadának joga és hatáskörébe tartozik az eladást eszközölni. A t. minister ur figyelmét felhívom arra, hogy a törvény ezen világos és határozott intézkedéseivel szemben soha egyetlen esetben sem érvényesül a közbirtokosságnak ezen szabadsága, hanem minden egyes konkrét esetben a t. minister urhoz kell a közbirtokosságnak a forumok kihasználásával az engedélyért fordulnia; már pedig ha igaz, hogy a törvénynek amugy is tulságosan beavatkozó az álláspontja a magánjog tekintetében, ezentul menni aligha volna szabad s ennél fogva kérem a t. minister urat, kegyeskedjék e tekintetben is orvoslást nyújtani, mert ismétlem nem tartom megengedhetőnek, hogy ilyen tulságos gyámkodás alá vétessenek a birtokosok épen ott, a hol a megélhetés feltételei miatt rendkívül nehéz küzdelmeknek vannak kitéve. (Helyeslés a jobboldalon.) Ismerve a t. minister ur irányát és törekvését, hogy mindenütt igazságot és jogot óhajt szolgáltatni és legfőképen tudván, hogy ő az ország közigazgatási haladását hordja szíven, ezeknél fogva bizton elvárom és számíthatok reá, hogy a t. minister ur ezen kétségtelenül orvoslandó kérdéseket, a gazdasági fejlődésnek akadályait azon a vidéken sürgősen orvosolni is fogja. Egyébiránt a tételt elfogadom.“ (Élénk helyeslés a jobboldalon.)

*) Az 1871 évi LV. t.-cz. szól: az arányosításról és tagosításról, az ország erdélyi területének városaiban, szabad és volt urbéresekkal vegyes községeiben.

Győrffy beszédében a gazdasági ágazatok harmonikus együttműködésének gyakran oly igen nehezen megoldható kérdését látjuk felmerülni. Az ellentétes követelmények összeegyeztetésének nehéz volta azonban legfőbb kötelességünké teszi, hogy egyoldalú nézőpontokat kerüljünk, s ellenkezőleg a kedvezőtlen gazdasági jelenségeket és okaikat minden oldalról megvilágítsuk. Győrffy felszólalásában oly eszmemenetet követett, a mely minden baj oká gyanánt erdőtörvényeinket és azoknak állítólag merev végrehajtását tünteti fel.

Itt csak arra a teljes ellentétre utalunk, a mely e beszéd és a már említett multkori cikkünkben az ottani helyi lapokból vett idézetként foglaltak között fennáll, egyebekben pedig utalunk Dr. Darányi Ignác földmívelésügyi miniszter rögtön adott válaszára, a mely következőképen hangzott:

„T. ház! Hogy a végén kezdjem t. képviselőtársam felszólalását, a mi az értékesítést illeti, bátor vagyok figyelmeztetni, hogy abban, hogy a közbirtokosságok értékesítési kérdései a felsőbb forumhoz jöhetnek, maguk a közbirtokosok részére igen nagy védelem foglaltatik, (Igaz: Ugy van!) mert a ki ismeri a viszonyokat, az tudja, nem Csikmegyéről szólók, hanem általánosságban, de meg is nevezhetném azokat a dolgokat, a melyek pl. Máramarosmegyében a majdankai urbéres közbirtokossági erdőknél történtek, hogy ezek mind arra utalnak, hogy szorosan ragaszkodjunk ahhoz, hogy az ilyen értékesítések ne kéz alatt, hanem nyilvános árverés utján ellenőrzés mellett történjenek.“ (Élénk helyeslés.)

„Felhozta t. képviselőtársam azt is, hogy olyan közbirtokossági erdőknél is akadályoztatik a kihasználás s felhozott speciális eseteket, mikor azon közbirtokossági erdők telekkönyvileg már fel lettek osztva. Megengedem, hogy ha a telekkönyvi felosztás akármily módon keresztül vitetett, az reám és közegeimre nézve bizonyos fait accomplit teremt, de az természetesen még nem zárja ki, hogy a véderdőkről és a közérdekből fentartandó erdőkről a törvény értelmében akkor is ne gondoskodjam. (Helyeslés jobbfelől.) De hozzá kell tennem azonnal azt is, hogy t. barátomat az igazságügyminiszter urat megkérdeztem, hogy e tárgyban mi a véleménye, hogy t. i. az ilyen közbirtokossági erdőket, a melyekről szó van, lehet e így rövid uton telekkönyvileg felosztani

igen vagy nem? És az igazságügyminiszter ur azt felelte, hogy az ilyen közbirtokossági erdőket rövid uton felosztani nem lehet; azokat csak arányosítási per útján lehet felosztani (Helyeslés jobbfelől.) és hogy ha ilyen rövid uton felosztatnak, akkor ő azt helytelen eljárásnak tartja és e részben a maga szempontjából vizsgálatot indít.“

„A miket t. képviselőtársam de lege ferenda hozott elő az arányosítások kérdésében, arra válaszolni nem érzem magamat illetékesnek t. kollégám az igazságügyminiszter nélkül.“

„Felhozta t. képviselőtársam a csiki erdők helyzetét is. Egyelőre azt mondhatom, hogy Csikban az állami kezelés alatt álló erdők a legkevesebbet fizetnek egész Magyarországon a kezelésért. Másfelől, a mi azt illeti, hogy az üzemtervek nem készültek el, erre a szerződés értelmében feltétlen kötelezettség nem vállaltatott, de nem is vállaltatható, mert a ki ismeri az erdészeti viszonyokat, azt is fogja tudni, hogy a hol részletes felmérés nincs és a míg nincs, a míg a határok tisztázva nincsenek, és a míg az arányosítás keresztülvive nincs, ott és addig végleges üzemterveket megállapítani nem lehet. De gondoskodás történt arról, hogy ideiglenes üzemtervek állapíttassanak meg 5—10 évre, a melyek a kihasználást lehetővé teszik.“

„T. képviselőtársam utalt végre a legeltetés kérdéseire. Erre nézve jelentem a t. háznak, hogy Csikmegyében adataim szerint az erdőknek 75%-ában a legeltetés meg van engedve. Általában a legeltetés kérdését a legnagyobb figyelemmel és gondnal kísérem. Mondhatom, hogy az 1898-iki törvény végrehajtásával szemben aránylag kevés panasz merült fel, de különben intézkedtem, hogy a hol panasz merül fel a legeltetések korlátozása tekintetében, ott nemcsak erdészeti közegem, hanem mezőgazdasági közegem is jelenjék meg (Élénk helyeslés.) azért, hogy mind a két szempont egyenlő méltatásban részesüljön.“ (Élénk helyeslés.)

„Különbén tudván azt, hogy sokszor summum jus summa injuria, intézkedtem az iránt is, hogy ilyen kérdésekben intézkedni nélkülem ne lehessen, vagyis ezen felebbezések mind kizárólag magamnak vannak fentartva. (Élénk helyeslés.) Ez is mutatja, hogy a kérdésre milyen súlyt helyezek.“ (Helyeslés és tetszés.)

„Különbén, miután már felszólaltam és a t. képviselő ur

utalt a székelység helyzetére és viszonyaira, megkívánom jegyezni, hogy én a székelység helyzetével komolyan kívánok foglalkozni (Tetszés és helyeslés.) és pedig komolyan kívánok foglalkozni az egész vonalon, a mennyibe tárczám keretébe tartozik. (Tetszés és helyeslés.) Ez egyike lesz a közelebbi teendőknél és azt hiszem, hogy intézkedéseim olyanok lesznek, a melyek az ország közvéleményének megnyugtatására fognak szolgálni.“ (Élénk tetszés és éljenzés.)

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK.

I.

Pályázat erdősítési jutalmakra.

596/1901. sz. — Az országos erdei alaplól — a magasabb hegységek fensíkainak, tetőinek és gerincezeinek, vagy meredek oldalainak s közgazdasági érdekből erdészetiileg művelendő oly területeknek beerdősítésére, melyeken hegyomlások, hó vagy kőgörgöttegek megakadályozása, szélvész és vizek rombolásának, valamint a futóhomok tovább terjedésének meggátlása végett az 1879. évi XXXI. t.-cz. 165. §-ában megjelölt erdősítés közgazdasági szempontból szükséges, — a folyó évre hat nagy jutalmat és tizenkét elismerő jutalmat tűzök ki és pedig:

- két elsőrendű nagy jutalmat egyenként 1000 koronára,
- két másodrendű nagy jutalmat egyenként 800 koronára,
- két harmadrendű nagy jutalmat egyenként 600 koronára,
- három elsőrendű elismerő jutalmat egyenként 500 koronára,
- három másodrendű elismerő jutalmat egyenként 400 koronára,
- három harmadrendű elismerő jutalmat egyenként 300 koronára,
- három negyedrendű elismerő jutalmat egyenként 200 koronára.

Versenyre bocsáthatók mindazok az erdősítések, a melyek a folyó évben *nem állami költségén* foganatosítva lettek, még pedig a nagy jutalmakra, ha egy tagban legalább 25 (huszonöt) k. holdra, az elismerő jutalmakra pedig, ha egy vagy két tagban legalább 10 (tiz) k. holdra terjednek.

Versenyezhethetnek erdőbirtokosok, birtokos testületek, polgári-, egyházi-, vagy urbéres községek s illetve erdőtisztek, kiknek költ-